

Shrnutí:

Příspěvek se zabývá polemikou nad uplatňováním zásady zákazu sebeobviňování (*nemo tenetur se ipsum accusare*) v kontextu dokazování v řízení o přestupku vedeném Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže ve věcech zákonnosti postupu zadavatele při zadávání veřejných zakázek v jednacím řízení bez uveřejnění. Na pomyslné misky vah proti sobě autoři staví veřejný zájem v podobě ochrany hospodářské soutěže a základní (procesní) práva zadavatele jako obviněného. Jádrem diskutovaného problému je pak otázka důvodnosti uplatňování tzv. obráceného důkazního břemene ve věci naplnění podmínek pro použití jednacím řízení bez uveřejnění. Ve světle současné rozhodovací praxe je to totiž zadavatel, kdo je nucen jednat aktivně a prokazovat splnění podmínek pro použití jednacím řízení bez uveřejnění, a to např. i včetně aktivního vytváření (usvědčujících) důkazů. Ve světle zásady zákazu sebeobviňování má však obviněný (zadavatel) právo zůstat zcela nečinný.

Text rozebírá právní východiska přestupkového řízení, význam zásady zákazu sebeobviňování a limity procesní aktivity zadavatele. Autoři argumentují, že v některých případech dochází k nepřiměřenému zásahu do základních práv zadavatele, neboť Úřad pro ochranu hospodářské soutěže je schopen získat rozhodné informace svou vlastní činností a plně v souladu se zásadami ovládajícími správní řízení o přestupku. Na základě principu proporcionality příspěvek navrhuje diferencovaný přístup k důkazní povinnosti a zdůrazňuje potřebu respektovat ústavní limity správního trestání.

Klíčová slova: zákaz sebeobviňování, jednacím řízení bez uveřejnění, důkazní břemeno, ÚOHS, přestupkové řízení.

Prohibition of self-incrimination in the context of providing evidence in proceedings on the illegality of the contracting authority's actions in negotiated procedures without publication – summary:

The paper addresses the debate surrounding the application of the principle of the privilege against self-incrimination (*nemo tenetur se ipsum accusare*) in the context of evidence-taking in administrative offence proceedings conducted by the Office for the Protection of Competition (ÚOHS) concerning the legality of a contracting authority's conduct when awarding public contracts through a negotiated procedure without prior publication. The authors weigh the public interest in protecting competition against the fundamental (procedural) rights of the contracting authority as the accused party.

At the core of the discussion lies the question of the justification for applying the so-called reversed burden of proof regarding the fulfilment of the conditions for using a negotiated procedure without prior publication. In light of current decision-making practice, it is the contracting authority that is required to act proactively and demonstrate that the conditions for such a procedure were met, even to the extent of actively producing (potentially self-incriminating)

evidence. However, according to the principle of the privilege against self-incrimination, the accused (the contracting authority) has the right to remain entirely passive.

The text analyses the legal foundations of administrative offence proceedings, the significance of the privilege against self-incrimination, and the limits of the contracting authority's procedural activity. The authors argue that in certain cases, the contracting authority's fundamental rights are disproportionately interfered with, as the Office for the Protection of Competition is capable of obtaining the relevant information through its own activities, fully in line with the principles governing administrative offence proceedings. Based on the principle of proportionality, the paper proposes a differentiated approach to the evidentiary burden and emphasises the need to respect constitutional limits in administrative penalisation.

Keywords: prohibition of self-incrimination, negotiated procedure without publication, burden of proof, ÚOHS, administrative offence proceedings.